

РЕШЕНИЕ

№ 1692

гр. София, 17.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 08.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **12560** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр. с чл.118, ал.3 КСО.

Образувано е по жалба на Д. Д. В. срещу Решение №Ц 040-21-423/27.11.2020г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е отхвърлена жалбата ѝ срещу Разпореждане № РВ-3-21-00819732/08.10.2020г. на Ръководителя на контрола на разходите на ДОО, с което е разпоредено да възстанови добросъвестно получено парично обезщетение за временна неработоспособност в общ размер на 125,62лв.

Навеждат се оплаквания за незаконосъобразност на обжалвания акт, поради нарушаване на материалния закон, съществено нарушение на административно-производствените правила и необоснованост. Неправилен е и не кореспондира със събраните доказателства изводът на административния орган, че [фирма] не е извършвало стопанска дейност от юли 2017г. до март 2019г., която да предполага наемане на лица по трудов договор. Непредставянето на ГДД само по себе си не води до този извод. Не са събрани всички доказателства за отпускане на паричното обезщетение, не е изяснено отменени ли са болничните листове, с какъв акт. Административният орган не е извършил проверка на първични счетоводни документи – ведомости за заплати, присъствени форми и др. и е направил грешният извод, че жалбоподателката не е осъществявала трудовата си функция.

В съдебно заседание жалбоподателката не се явява и не изпраща представител.

Ответникът, чрез процесуалния си представител – юрисконсулт Б., оспорва жалбата. Излага аргументи за законосъобразност на оспорения акт. Искането към съда е да отхвърли подадената срещу него жалба като неоснователна. Претендира

юрисконсултско възнажграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Разпореждане № РВ-3-21-00819732/08.10.2020г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, на основание чл. 114, ал. 2, т.2 и ал. 3 от КСО е разпоредено на Д. Д. В. възстанови добросъвестно получено парично обезщетение за временна неработоспособност, изплатено за периода от 14.05.2018г. до 27.05.2018г. вкл. в общ размер 125,62лв. Разпореждането е постановено след служебно заличаване на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход на Д. Д. В., подадени от [фирма]. ЕИК[ЕИК] по реда на чл.5, ал.4 от КСО за периода от месец 08.2017г. до месец 02.2019г. Според административния орган за посочения период Д. Д. В. не се явява осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО и чл.10 от КСО, поради което изплатените парични обезщетения за временна неработоспособност се явяват неоснователно получени и следва да бъдат възстановени от лицето.

Разпореждането е издадено в резултат на извършена проверка, при която е установено, че от [фирма] за Д. Д. В., ЕГН [ЕГН] в ТП на НОИ С. град е представено Удостоверение приложение № 9 (към чл. 8, ал. 1 от Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване по болничен лист № Е20181170412 с данни относно правото на парично обезщетение. Периодът на временна неработоспособност, определен с болничния лист е от 14.05.2018г. до 27.05.2018г. вкл. В данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО, за лицето са отразени за месец май 2018г. - 11 отработени дни, 3 дни с възнажграждение по реда на чл. 40, ал. 5 от КСО и 6 дни с право на парично обезщетение по реда на чл. 40, ал. 1 от КСО. По реда на НПОПДОО на Д. Д. В. е изплатено парично обезщетение за месец 05.2018г. за 6 работни дни в размер на 125,62 лв.

При осъществен последващ контрол относно спазването на осигурителното законодателство, е извършена проверка по разходите на ДОО от контролен орган на ТП на НОИ С. град на [фирма], ЕИК[ЕИК], приключила с констативен протокол от 05.06.2020г. Установено е по данни от Търговския регистър, че [фирма] е регистриран на 01.08.2007г., в Търговския регистър няма обявени годишни финансови отчети за извършвана дейност от дружеството след 2015г.

Съгласно информационната система на НОИ, от дружеството са подавани данни по чл.5, ал.4, т.1 от КСО за периода от м.06.2008г. до м.11.2016г. и за периода от м.07.2017г. до м.02.2019г., като за периода от м.04.2016г. до м.11.2016г. и от м.07.2017г. до м.02.2019г, дължимите осигурителни вноски за ДОО по подадените данни са в размер на 56950,67 лв., като същите не са преведени.

Изпратени са задължителни предписания за предоставяне на необходимите документи (лист 75 от делото) за извършване на проверката по разходите на ДОО до адреса по седалище на дружеството и на постоянния и настоящ адрес на управителя на дружеството С. П. Л.. Задължителните предписания са получени на 07.05.2019г. лично от управителя на фирмата С. Л., същият не се е явил в ТП на НОИ - С. град за представяне на необходимите документи.

Потърсено е съдействие и от СДВР за установяване на контакт с управителя С. П. Л.. С. Л. е призован за явяване в СДВР на 20.06.2019г., но не се е явил.

От страна на ТП на НОИ - С. град са изпратени задължителни предписания № ЗД-1-21-007644208/05.06.2020г. (лист 35 от делото) на дружество [фирма], за

заличаване на подадените данни за осигурителен стаж и осигурителен доход по чл.5, ал.4, т.1 от КСО за лицата за периода от м.07.2017г. до м.03.2019г. вкл. и за Д. Д. В. за периода от 01.08.2017г. до 28.02.2019г. Предвид обстоятелството, че на адреса по седалище не е открито такова дружество, задължителните предписания са връчени по реда на чл.110, ал.4 от КСО чрез поставяне на 17.07.2020г. на съобщение на таблото за обявления в ТП на НОИ С. град, свалено на 24.07.2020г., от която дата се считат за редовно връчени. Задължителните предписания не са обжалвани в законоустановения срок и на 08.08.2020г. са влезли в законна сила, като не са изпълнени.

От изисканата и предоставена от ТД на НАП информация се установява, че дружество [фирма] няма подадени годишни данъчни декларации по чл.92 от ЗКПО за 2016г. и 2018г., а само за 2017г. с деклариран приходи, разходи и счетоводна загуба, дружеството има регистрирани 4 бр. фискални устройства за периода 2012г. - 2016г. с отчетени обороти, има регистрирани търговски обекти в[жк]. Данните по чл.5, ал.4 от КСО са подавани по електронен път с КЕП. Извършено е посещение на адресите на регистрираните от дружеството търговски обекти в[жк][жилищен адрес] бл. 38 и бл.4 до 23 А на 17.09.2019г. – не са открити магазини/павилиони за продажба на плодове и зеленчуци.

От горните факти и обстоятелства административният орган е направил извод, че [фирма] не е извършвало стопанска дейност по смисъла на Търговския закон за времето от юли 2017г. до март 2019г., която да предполага наемане на лица по трудов договор за осъществяването ѝ. Не са установени никакви данни за реализирани приходи от търговска дейност на дружеството, които да обуславят изплащане на възнаграждения на лицата, за които са подавани данни в регистъра на осигурените лица.

В информационната система на НОИ е установено, че за Д. Д. В. са подадени данни по чл. 5, ал. 4 от КСО от [фирма] за периода 01.08.2017г. до 28.02.2019г. с код за вид осигурен „01“. За лицето има подадено уведомление по чл.62, ад.5 от КТ за сключен трудов договор от 01.08.2017г. на длъжност „продавач бюфет“ с възнаграждение в размер на 545 лв. както и подадено уведомление за прекратено трудово правоотношение, считано от 01.03.2019г.

На основание чл. 44 - 46 от АПК от Д. Д. В. е изискано да даде писмени обяснения относно упражняваната от нея трудова дейност в осигурителя [фирма]. В представената в ТП на НОИ - С. област декларация от 02.12.2019г., Д. Д. В. е декларира, че е работила във [фирма] със седалище и адрес на управление [населено място], Зона Б 18, [жилищен адрес] като работното ѝ място, се е намирало на кръговото на влизане в С., но не си спомня точния адрес. Декларира, че не си спомня лицето, което е представлявало работодателя, посочва М. Д. като лице, с което е работила заедно. В декларацията посочва, че е назначена на длъжност „продавач-бюфет“ от 01.08.2017г., с размер на получаваното трудово възнаграждение 566 лв., по трудов договор и работно време от 9.00ч. до 18.00ч., с естество на извършваната работа - скара, като не помни лицето, запознало я с естеството на работа. Като причина за прекратяване на трудовия договор посочва „по взаимно съгласие“, като не помни датата на прекратяването. Към декларацията няма представени документи като трудов договор, график за работно време, фишове, заповед за прекратяване и др.

Предвид установените факти и обстоятелства от извършената проверка и получената в ТП на НОИ С. - град информация от ТД на НАП С., е прието, че липсват

доказателства за осъществяване на дейност по смисъла на Търговския закон от дружеството [фирма], която да предполага наемане на лица по трудов договор за осъществяването ѝ, съответно няма доказателства Д. Д. В. реално да е упражнявала трудова дейност, за която да е подлежала на осигуряване, като без правно основание са подавани данни в регистрите на НАП и НОИ. Дружеството няма регистриран търговски обект на посоченото в декларацията място, няма регистрирано фискално устройство след 2016г. с отчетени обороти.

При така установените факти, съдът намира следното от правна страна.

Оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са издадени от компетентен орган, в установената писмена форма и е със съдържанието по чл.59, ал.2 от АПК. В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, правилно е приложен и материалният закон.

„Осигурено лице“, според §1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по чл.4 и чл.4а, ал.1 от КСО (чл.10, ал.1 от КСО).

Следователно, наличието на сключен трудов договор, т.е. формалното възникване на трудово правоотношение между работодател и работник/ служител не е единственото условие за възникване на осигурително правоотношение, в рамките на което да се дължи изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. За да възникне осигурително отношение, по което са дължими осигурителни обезщетения от фондовете на НОИ, законът изисква лицето да упражнява трудова дейност.

Предвид резултата от извършените проверки на [фирма] и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от това дружество, съответно и на трудова дейност от лицето, за което то е подавало данни по чл.5, ал.4, т.1 от КСО за периода 2017г. - 2019г., контролните органи обосновават са предприели действия по възстановяване на неоснователно получените парични обезщетения за временна неработоспособност в размер на 125,62лв. по болничен лист, издаден на Д. Д. В.. Въпреки положените усилия от административния орган и оказаното съдействие на СДВР, управителят на дружеството не се е явил за даване на сведения и представяне на документи в хода на извършваната проверка, не са открити и декларираните от дружеството търговски обекти в „Студентски град“, нито лицето е могло да посочи адреса на работното си място, не си спомня и лицето, което е представлявало работодателя. Не представя трудов договор и споразумение за прекратяването му по взаимно съгласие. Не са декларирани приходи или каквато и да било дейност от осигурителя през относимия период, в Търговския регистър не са подавани годишни финансови отчети след 2015г., а дължимите и невнесени осигурителни вноски по подадените от осигурителя данни по чл.4, ал.1 от КСО до м.02.2019г. са в размер на 56 950,67лв.

При служебно заличени данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за периода от 01.08.2017г. до 28.02.2019г., подадени от [фирма], законосъобразно е приложена от органите на НОИ хипотезата на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО: добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на изрично предвидените случаи, при които възстановяването на сумите е

без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение, като в т.2 е предвидена и хипотезата, при която след изплащането на обезщетенията са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане. Паричното обезщетение за временна неработоспособност по болничен лист № E20181170412 за времето от 14.05.2018г. до 27.05.2018г., в общ размер на 125,62лв. се явява неоснователно изплатено на Д. Д. В., тъй като тя в този период няма качеството на осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО чрез [фирма].

Предвид изложените мотиви жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли, като на ответника се дължи поисканото юрисконсултско възнаграждение, което на основание чл.78, ал.8 от ГПК вр. с чл.25, ал.1 от НЗПП, съдът определя на 100 / сто/ лева.

По изложените съображения и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Д. В. срещу Решение №Ц 040-21-423/27.11.2020г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е отхвърлена жалбата й срещу Разпореждане № РВ-3-21-00819732/08.10.2020г. на Ръководителя на контрола на разходите на ДОО.

ОСЪЖДА Д. Д. В. да заплати на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С. град сумата от 100 лв. /сто лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок.

СЪДИЯ: